Π.Ο. «Κόκκινο Νήμα»: Αναγκαία η υπέρβαση των σημερινών πολιτικών σχηματισμών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς

Η εφημερίδα "Πριν" ζήτησε από τις πολιτικές οργανώσεις που συμμετείχαν στη συζήτηση στο φεστιβάλ "Αναιρέσεις 2022" με θέμα «Η αντικαπιταλιστική αριστερά στην εποχή της κρίσης και του πολέμου» να τοποθετηθούν πάνω στην πρόταση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της νΚΑ για την ***ανασυγκρότηση και συσπείρωση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς****. Ακολουθεί η τοποθέτηση της Πολιτικής Οργάνωσης «Κόκκινο Νήμα», η οποία ήταν και η τοποθέτηση τής οργάνωσης στη συζήτηση.*

Αναγκαία η υπέρβαση των σημερινών πολιτικών σχηματισμών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς

Σήμερα περισσότερο από κάθε στιγμή του πρόσφατου παρελθόντος, προβάλλει απολύτως αναγκαία η ευρύτερη δυνατή κοινή δράση των δυνάμεων της μαχόμενης κοινωνικής και πολιτικής αριστεράς, για να ανατραπεί η ολομέτωπη επίθεση του συστήματος στον κόσμο της εργασίας και στα λαϊκά στρώματα. Η «Πολιτική πρόταση του ΝΑΡ για τη συσπείρωση και ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς» κινείται, κατά τη γνώμη μας, σε θετική κατεύθυνση, με στόχο τη συγκρότηση του αναγκαίου πολιτικού μετώπου. Ενός μετώπου που χρειάζεται:

– Να αξιοποιεί την κοινή δράση των τελευταίων χρόνων, όλων εκείνων των δυνάμεων που θεώρησαν ανάγκη και υποχρέωσή τους την απάντηση «εδώ και τώρα», απέναντι στην επίθεση της

κυβέρνησης Μητσοτάκη όταν επιχείρησε να επιταχύνει τον αυταρχικό κατήφορο με πρόσχημα την πανδημία, παρά και ενάντια σε λογικές πως «τώρα δεν είναι η ώρα – θα λογαριαστούμε μετά».

– Να συνεχίσει τον θετικό βηματισμό του αντιπολεμικού συντονισμού οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Να απαντά διεθνιστικά και ταυτόχρονα αντιιμπεριαλιστικά στα σημερινά διακυβεύματα αντιδραστικών ιμπεριαλιστικών πολέμων όπως της Ουκρανίας, αλλά και στην πολεμοκάπηλη πολιτική της «δικής μας» αστικής τάξης στο πλαίσιο του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Να αρνείται την εξοπλιστική κούρσα, την ενσωμάτωση στα δόγματα του ΝΑΤΟ, να παλεύει για τη διάλυση του ΝΑΤΟ και το κλείσιμο των ΝΑΤΟϊκών βάσεων στην Ελλάδα.

– Να απαντά στη νέα κερδοσκοπική επιχείρηση φτωχοποίησης της εργατικής τάξης με τις μοναδικές διεκδικήσεις που μπορούν να δώσουν τους αναγκαίους πόρους και εργαλεία για μια πραγματικά φιλολαϊκή διαχείριση: Τη μονομερή διαγραφή του χρέους και την άρνηση αποπληρωμής του, μαζί με την κρατικοποίηση κρίσιμων τομέων της οικονομίας με εργατικό-λαϊκό έλεγχο.

– Να προτάσσει την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες-ισσες και μετανάστες-τριες, διεκδικώντας ανοιχτά σύνορα για την προσφυγιά, απέναντι στην απογείωση του θεσμικού ρατσισμού που ανάγει σε «εθνικό θέμα» την αποτροπή των προσφυγικών ροών και βαφτίζει ανθελληνικές τις φωνές που καταγγέλλουν το όργιο των δολοφονικών παράνομων επαναπροωθήσεων στα ανατολικά σύνορα, έγκλημα που συντελείται σε αγαστή συνεργασία με τη Frontex και την ΕΕ.

– Να δίνει τη μάχη με τον καθημερινό σεξισμό και την έμφυλη βία, όσο και με τις υποτιθέμενες «φιλελεύθερες εκδοχές» υπεράσπισης των γυναικείων και LGBT δικαιωμάτων, την ώρα που για άλλη μια φορά ενισχύεται ο θεσμός της «αγίας οικογένειας», παρέα με τις χειρότερες πατριαρχικές παραδόσεις, ως αντίδοτο στις πετσοκομμένες έως ανύπαρκτες κοινωνικές δαπάνες.

– Να αντιστέκεται στις σειρήνες του κυβερνητισμού,

επιχειρώντας να απευθυνθεί στον εργατικό-λαϊκό κόσμο και στον κόσμο της ευρύτερης αριστεράς με απλό και κατανοητό τρόπο. Με πολιτικό λόγο και πρωτοβουλίες που να φωτίζουν τη διέξοδο για φιλολαϊκές αλλαγές: ένα δυνατό κίνημα ανατροπής και μια ισχυρή αντικαπιταλιστική αριστερά που συγκρούεται με τις βασικές επιλογές του συστήματος και των εργοδοτών, αντί για να τις υπηρετεί στο όνομα του «πολιτικού ρεαλισμού».

– Να μην αναβάλλει τις σημερινές μάχες στο απώτερο μέλλον στο όνομα της αλλαγής συσχετισμών. Να έχει επίγνωση πως η αλλαγή συσχετισμών είναι εφικτή στο βαθμό που οι αγώνες δίνονται εδώ και τώρα, στο βαθμό που μετράμε πραγματικές μικρές και μεγαλύτερες νίκες για την τάξη μας. Να παλεύει για την ανατροπή των αντεργατικών, φιλοπόλεμων, ρατσιστικών και κατασταλτικών πολιτικών σήμερα και για την ανατροπή της κυβέρνησης που τις υλοποιεί, από τα κάτω και από τα αριστερά.

Για να είναι εφικτή η πολιτική αποτελεσματικότητα και η κοινωνική γείωση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, θα απαιτηθούν αποστάσεις τόσο από τον οπορτουνισμό, όσο και από τον σεχταρισμό. α) Από τον οπορτουνισμό της αναζήτησης υποτιθέμενων πλατιών πολιτικών συμμαχιών, που στην πρώτη κρίσιμη καμπή αποδεικνύονται αναποτελεσματικά εργαλεία (βλέπε πόλεμος στην Ουκρανία). β) Από τον σεχταρισμό της στείρας καταγγελίας, της λογικής πως «εμείς τα λέγαμε, ανοίξαμε και σε περιμένουμε», που δημιουργεί περιχαρακώσεις με τμήματα του κόσμου της πολιτικής και κοινωνικής αντίστασης αντί να αποδεικνύει, θετικά και στην πράξη, τη χρησιμότητα της αντικαπιταλιστικής πρότασης.

Η αναγκαία υπέρβαση των σημερινών πολιτικών σχηματισμών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι -κατά τη γνώμη μας– επιβεβλημένος στόχος. Ως τέτοιος, δεν έχει ανάγκη από βιαστικές συγκολλήσεις στο όνομα εντυπώσεων ή βραχυπρόθεσμων εκλογικών διακυβευμάτων. Αποτελεί ωστόσο ένα σημαντικό κριτήριο κατεύθυνσης για να εκτιμηθεί η σημασία του επόμενου βήματος και για να προσδιοριστεί και ο βαθμός συμβολής της δικής μας Οργάνωσης στην ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής

και επαναστατικής αριστεράς που είναι σήμερα απαραίτητη όσο ποτέ.